

ПРОЛОГ

СИЛУЕТ ПОЛІЦІЯНТА РОЗПЛИВАЄТЬСЯ, а потім знову чіткішає.

Я не дивлюсь просто на нього. Насправді я не можу зосередитись на жодній речі у цій кімнаті, але коли все-таки переводжу погляд на поліціанта, його обличчя мерехтить.

Його значок, прямокутний бейдж з іменем, затискач для краватки... Усі невеликі металеві елементи в нього на грудях брижуть і виблискують, мов сріблясті монети на дні фонтана. Він ніби весь розтікається. Він наче несправжній.

Проте я не замислююсь про це. Не можу.

Крім того, усе має вигляд начебто не з цього світу, коли ти проплакала три години поспіль.

Поліціант із медсестрою привели мене та мого батька у крихітну кімнатку зі стінами м'ятого кольору. І зараз вони сидять із протилежного від нас краю столу. Вони кажуть, що «роз'яснюють нам ситуацію». Ці люди видаються нереальними, так само як і «ситуація», яку вони намагаються роз'яснити.

Я не плачу через смерть матері. Чи через жаль до себе. Я плачу тому, що ці незнайомці — медсестра, лікар, поліціант — не знали моєї мами, однак були поряд із нею, коли вона померла. А коли помирають твої рідні, доводиться слухати, як незнайомці своїми словами перетворюють твій жах на реальність.

— Ми знайшли її на трасі 70 близько восьмої, — говорить поліціант.

Вмикається кондиціонер. У наші обличчя лине різкий запах лікарняного мила та мийного засобу для підлоги.

Я слухаю, як ці люди, котрих я не знаю, говорять про мою маму в минулому часі. Говорять про людину, яка привела мене у цей світ і подарувала мені теперішнє. Просто перед моїми очима вони переводять у минулий час моє серце, моє розірване серце, яке досі б'ється і стікає кров'ю.

Це зневажливо.

Ці незнайомці в уніформах розривають мене на частини своїми словами, але ж вони просто виконують свою роботу. Не можна кричати на людей, які просто виконують свою роботу, правда?

Але ж так хочеться.

Мій батько сидить на м'якому кріслі зі штучної шкіри. Воно скрипить, коли батько нахиляється вперед, аби прочитати дрібний текст на паперах. Звідки ці документи взялися? Хто носить із собою підготовані документи про смерть моєї матері? Чому вони готові до цього, якщо я не готова?

Батько ставить запитання, залишає свій підпис, кліпає, вдихає, киває... Цікаво, як він іще може щось робити? Життя моєї матері зупинилося. Хіба не повинні все і всі теж зупинити своє існування?

Її розчавило всередині нашого сімейного авто. Її знайшли майже складеною навпіл під приладовою панеллю після того, як винуватець аварії втік із місця події. Вона була сама, допоки якийсь люб'язний, але, напевне, переляканий добродій не побачив її перекинуте авто на узбіччі.

Останні слова, які я розлючено сказала мамі минулого вечора, криваво-червоною ниткою тягнуться до іншого лютого вечора. До вечора, коли ми з найкращою подругою Еліс, сидячи у підвалі дворівневого будинку її батьків, вирішили, що підготовча програма вступу до Університету Північної Кароліни в Чапел-Гіллі — це наша мрія. Протягом двох років здібні старшокласники можуть отримати шанс на безоплатну освіту в Університеті Північної Кароліни, спробувати жити в гуртожитку та стати самостійними. Принаймні так написано у брошурі. Для мене та Еліс, двох дівчат з етнічних меншин, підготовча програма була квитком геть із маленького містечка в сільській місцевості Північної Кароліни. Для нас підготовча програма означала великі ідеї та великі навчальні аудиторії. А ще пригоди. Ми разом заповнили

заяви на вступ. Разом після уроків пішли просто до поштового відділення Бентонвіля. Разом вкинули конверти в поштову скриньку. Якби ми разом вступили на підготовчу програму, то могли б піти з Бентонвільської старшої школи та переїхати в університетський гуртожиток, що розташований лише за чотири години їзди від дому. І від батьків, які тримали нас у лещатах так міцно, що іноді було важко дихати.

За десять років до мого народження мама була випускницею Каролінського університету. Успішною науковицею. Я слухала ці розповіді роками. Бачила зарамковані фотографії складних хімічних дослідів: мензурки та скляні піпетки, захисні окуляри, що зручно влаштувались на маминих високих вилицях. Насправді це вона винна в тому, що в моїй голові зародилася така ідея. Принаймні в цьому я себе переконувала.

Вчора нам прийшли листи з відповідями. Батьки Еліс знали, що вона подала заявку. Вони світилися від щастя так, ніби самі вступили на підготовчу програму.

Я знала, що в мене вдома все мине інакше. Я подала заявку за маминою спиною, упевнена, що, коли я вступлю, коли отримаю той лист, вона забуде про свою потребу тримати мене на короткому повідці. Я вручила їй блакитно-білий конверт із Каролінського університету, усміхаючись, неначе це якийсь трофей.

Я ніколи раніше не бачила її такою злою.

Мій мозок не сприймає місце, в якому сидить зараз моє тіло. Він перебирає останні тридцять шість годин, намагаючись знайти те саме «чому», яке пояснило б це лікарняне приміщення.

Минулого вечора: вона репетувала про довіру та безпеку, про те, як не потрібно спішити дорослішати. Я верещала про несправедливість, про те, на що я заслуговую, і про те, як сильно мені хочеться втекти від брудних ґрунтових доріг.

Цього ранку: прокинувшись, я досі кипіла від злості. Лежачи в ліжку, я дала мовчазну обіцянку не розмовляти з нею цілий день. Від цієї обіцянки мені стало краще.

Сьогодні: звичайний, нічим не видатний вівторок, окрім того, що для мене він супроводжувався надокучливим голосом у підсвідомості, який повторював: «Поговоримо пізніше».

Сьогодні ввечері: наприкінці робочого дня вона поїхала додому машиною.

Потім: інша машина.

Тепер: ця блідо-зелена кімната і запах дезінфекційного засобу, який опікає мені ніздрі, коли я вдихаю.

Назавжди: «поговоримо пізніше» — не те саме, що «ми вже ніколи не поговоримо».

Нитка, що тягнеться від лютого, затується навколо мене, і мені здається, що я більше не зможу зробити жодного подиху, однак поліціант і досі говорить, мерехтить та виблискує.

Повітря навколо нього видається живим. Він неначе просякнутий магією.

Проте коли весь твій світ розсипається, дрібка магії — це... ніщо.